

han stillede sig ret velvilligt over for de Ønsker, den havde fremsat for ham, at han forstod, hvorledes Langelænderne vare stillede over for disse privilegerede Selskaber, og ikke var uvillig til at hjælpe til med, at dette Tryk blev formindsket i Fremtiden. Forholdet var saa uberørt i længere Tid. Men saa et Stykke hen i Sommeren — der var jo imidlertid sket Ministerskifte, og Indenrigsministerportefeullen var kommen paa anden Haand — fik man paa Langeland Vished for, at Sagen alligevel ikke var døet hen, hvad man var tilbøjelig til at befrygte. Der kom en Skrivelse fra Postinspektøren til Rudkøbing Byraad, og denne Skrivelse indeholdt en Anmodning om Konference dels med Rudkøbing Byraad, dels med Bestyrelsen for Sogneraadsforeningen paa Langeland om en eventuel ny Ordning af Postforbindelse mellem Langeland og Naboerne. Denne Konference fandt saa Sted den 7de Juli. Fordybe mig i Enkeltheder af Forhandlingerne paa dette Møde skal jeg ikke; saa meget mindre som jeg ikke var Deltager i Mødet; men saa meget maa jeg dog fremdrage, at Postinspektøren under Forhandlingerne udtalte, at Sydfynske Dampskibsselskab ikke vilde faa sin Kontrakt fornyet med Statskassen, uden at Rudkøbing Byraad og Bestyrelsen for Sogneraadsforeningen paa Langeland havde faaet Lejlighed til at udtale sig om Kontraktens Indhold, eller noget saadant. Et Løfte i den Retning skal Hr. Postinspektøren have udtalt aldeles bestemt. Dernæst skal han have givet et andet Løfte i Retning af, at overhovedet enhver ny Kontrakt med et Dampskibsselskab angaaende Postbesørgelsen mellem Øen og Naboerne altid skulde forelægges Byraadet og Bestyrelsen for Sogneraadsforeningen til Erklæring, før endelig Beslutning blev tagen fra Ministeriets Side. Paa Spørgsmaalet om, hvorvidt der var Udsigt til, at de langlandske Kommuner, hvis de dannede et Selskab og vare villige til at overtage Postbesørgelsen, da eventuelt kunde faa Subvention, svarede han bekræftende, at han antog ikke, at der var noget til Hinder derfor. Jeg ved, at Udtalelserne om, at Hr. Postinspektøren skal have udtalt sig saaledes, ere blevne bestridte og rimeligvis ogsaa ville blive bestridte fra anden Side, men jeg maa dog sige, at jeg har her et Dokument, undertegnet af de 9 valgte Medlemmer af Rudkøbing Byraad, og de have med Navn Underskrift erklæret, at saaledes var det lovet i dette Møde; de vare Deltagere i Mødet og dannede vel Flertallet af Deltagerne. Jeg var i Rud-

købing samme Eftermiddag, som Mødet var afholdt. Jeg talte med et Par af de Landboere, der havde deltaget deri, og det Indtryk, de havde faaet af Mødets Resultat, var ganske i Overensstemmelse med, hvad dette Dokument udviser. Jeg maa altsaa foreløbig i hvert Fald gaa ud fra, at det forholder sig saaledes, at et saadant Løfte er afgivet, men saa vil man forstaa, at man paa Langeland blev yderst forbavset, da man først i Maanedens fik at høre, hvilken Afgørelse den højtærede Indenrigsminister havde truffet. Det langlandske Selskab skulde træde ud af Forbindelsen med Statskassen, og den Route, det hidtil havde haft, skulde overdrages til et andet Selskab, og netop det Selskab, som man paa Langeland havde mest imod af de to Selskaber, og som man havde mest at klage over, skulde saa have denne Postroute ogsaa. Man gik ud fra, at naar en Embedsmand som Postinspektøren for Øerne kom til Forhandling med de kommunale Myndigheder paa Øen, havde han en vis Myndighed til at forhandle med dem, og i hvert Fald gik man ud fra, som det synes mig med god Grund, at de Løfter, han afgav, vare at betragte som Løfter fra den højtærede Indenrigsminister selv. Det var Generaldirektoratet, der havde givet ham Ordre til at tage ned til Langeland, men Generaldirektoratet sorterer jo igen under den højtærede Indenrigsminister, saa vi maatte altsaa betragte ham som Indenrigsministeriets Repræsentant paa Stedet. Han havde afgivet disse Løfter, og hvad var det saa, der skete? Der skete ikke blot det, at det langlandske Selskab mistede sin Route, som blev overdragen til „Sydfynske“ og overdragen paa 4 Aar, nemlig til 1ste Juni 1902, men der skete noget mere. Samtidig dermed fik „Sydfynske Selskab“ sin Kontrakt fornyet paa 3 Aar, regnet fra 1ste April 1899, altsaa til 1ste April 1902, saa begge Kontrakter kunne udløbe omtrent samtidig. Det forlyder, men jeg ved ikke, om det er ganske rigtigt, at den samlede Subvention, Selskaberne hidtil har haft, 40,000 Kr., skal forhøjes til 44,000 Kr. Ja, det er et Forlydende; jeg lægger ikke videre Vægt paa det, men saaledes hedder det sig i hvert Fald. Denne Afgørelse finder Sted, uden at Rudkøbing Byraad og Bestyrelsen for Langelands Sogneraadsforening bliver hørt, uden at Kontrakten bliver forelagt disse kommunale Myndigheder til Erklæring, uagtet disse Myndigheder i Henhold til de til dem aflagte Løfter mente, at de under